

ת"ד 1464/03/20 - מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל תביעות תעבורה ירושלים נגד סבטלנה אורנה בגירוב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

30 מאי 2022

ת"ד 1464-03-20 מדינת ישראל נ' בגירוב

בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
תביעות תעבורה ירושלים ושי ע"י ב"כ עו"ד
המאשימה יעל כהן

נגד

סבטלנה אורנה בגירוב

הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד ג'אבר יעקב

גזר דין

העבירות

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה, בעבירות של גרימת חבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3) לפקודה, נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה"), אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה בניגוד לסעיף 67א לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: "התקנות"), התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה בצירוף סעיף 38 לפקודת התעבורה.

עובדות כתב האישום

2. בתאריך 1.05.19 בסמוך לשעה 14:16 נהגה הנאשמת במכונית מסוג סוזוקי מספר רישוי 32-169-73 ברחוב הראל לכיוון כיכר החלילים במבשרת ציון.

3. באותו מקום מוצב בהמשך הדרך בכיוון נסיעת הנאשמת מעבר חציה, שלפניו מוצבים תמרורי 306.

4. אותה שעה הלכה הגב' טלי גרשום (להלן: "הולכת הרגל") והחלה לחצות את הכביש במעבר החציה.

5. הנאשמת נהגה בקלות ראש בכך שלא האטה בהתקרבה למעבר החציה, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשרה לה לסיים את חציית מעבר החציה בבטחה וגרמה לתאונה בכך שפגעה בה.

6. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, בכך שנגרם לה שבר בסקרום בגובה s3, עם אנגולציה קלה. הולכת הרגל אושפזה למשך 6 ימים בבית החולים. רכבה של הנאשמת ניזוק אף הוא.

עברה התעבורתי של הנאשמת

7. הנאשמת ילידת שנת 1972 בת 50, בעלת רישיון נהיגה משנת 2009 לחובתה הרשעה אחת משנת 2010 בעבירה של אי עצירה בתמרור עצור.

תסקיר שירות המבחן מיום 30.3.22

8. הנאשמת ילידת ברית המועצות, שם סיימה לימודי תואר ראשון ושני בהנדסת בניין ועלתה לישראל בשנת 1999 עם בנה הבכור בעלה ואימה. לצורך השתלבות בשוק העבודה בישראל היא החלה לימודי סיעוד אותם סיימה בהצטיינות, תוך התמודדות עם קשיי הקליטה והטיפול במשפחתה.

9. כבר במהלך לימודיה השתלבה בעבודה בבית חולים שם עבדה במחלקות שונות, בחדרי ניתוח ובהדרכת סטודנטים.

10. מטעמים משפחתיים ובריאותיים בעיקרם, שלא יפורטו בשל צנעת הפרט, הדורשים תשומת לב רבה וטיפול בבני ביתה, היא ערכה שינוי נוסף מבחינה מקצועית ועברה לעבוד כאחות בקופת חולים והתקדמה עד לתפקיד אחות מרחבית.

11. הנאשמת קיבלה על עצמה אחריות מלאה לתאונה ואף העניקה טיפול רפואי ראשוני להולכת הרגל שנפגעה. היא תיארה תחושות של פחד ובהלה מתוך מחשבה כי גרמה לנזק בלתי הפיך להולכת הרגל.

12. על פי התרשמות שירות המבחן אירוע התאונה השפיע עמוקות על הנאשמת והיא מתקשה לדבר על התאונה והשלכותיה. אירוע התאונה הוא חריג לאורחות חייה ואינו מאפיין דפוס התנהגות של חוסר זהירות בכביש.

13. קשיי הנאשמת להתמודד עם השלכות התאונה ונטייתה להדחיק את רגשותיה וקשייה מהצפה רגשית עלולים להוות גורם סיכון. כגורמי סיכוי לשיקום צוינו תפקודה התקין במסגרות החינוך התעסוקה והמשפחה ואת העובדה כי היא ממצה את יכולותיה וכישוריה על אף התמודדות אישית ומשפחתית תוך מסירות ומחויבות לילדיה ומשפחתה. לאור החשיבות בעיבוד התאונה הסכימה הנאשמת להשתתף בקבוצת טיפול ייעודית.

14. לאור האמור המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת צו מבחן לשנה במהלכו תשולב בקבוצה טיפולית ייעודית לנהגים פוצעים ושל"צ בהיקף של 120 שעות לתועלת הציבור במסגרתו תוכל לתרום מכישוריה לצד הטיפול והליווי להם זקוקים בני משפחתה.

הראיות והטיעונים לעונש

15. המאשימה הגישה את הרישום התעבורתי של הנאשמת (ת/1); נייר התרשמות של פסיכטרפיסטית ממצב הולכת הרגל (ת/2) וכן מסמכים רפואיים שהוגשו באמצעות הולכת הרגל (ת/3).

טיעוני המאשימה לעונש

16. ב"כ המאשימה ציינה כי על אף שהנאשמת הודתה יש להביא בחשבון שהיא לא עשתה זאת בהזדמנות הראשונה ולא חסכה זמן שיפוטי, שכן הודאתה הייתה בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה לאחר שהעדים כבר התייצבו בבית המשפט.

17. לטענת ב"כ המאשימה הערך החברתי שנפגע ממעשיה של הנאשמת הוא שלום הציבור ומשתמשי הדרך, שכן הפגיעה הייתה על מעבר חציה שאמור להיות המקום הבטוח של הולכי הרגל אשר מבקשים לחצות כביש. לטענתה נסיבות ביצוע העבירה חמורות שכן הנאשמת לא אפשרה להולכת הרגל לסיים את חציית הכביש בבטחה ובפגיעתה בה גרמה לה חבלות של ממש שאף הצריכו אשפוז למשך שישה ימים בבית חולים ונטילת משככי כאבים.

18. לטענת ב"כ המאשימה התאונה השפיעה על הולכת הרגל אף במישור הנפשי והיא סובלת מחרדות. על אף שמצבה הפיזי השתפר היא עדיין סובלת ממגבלות. לתאונה הייתה השפעה גם על מצבה המשפחתי.

19. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה נקבע לפי מידת הרשלנות וחומרת הפגיעות במעורבים כאשר ברף העליון, במקרים של רמת רשלנות גבוהה ופגיעות חמורות העונש עשוי לכלול מאסר בפועל ופסילה למספר שנים וברף התחתון פסילה בפועל לפחות לשלושה חודשים ואף של"צ. לטענתה, על פי נסיבות המקרה והחבלות שנגרמו יש למקם את עונשה של הנאשמת ברף הבינוני של מתחם הענישה.

20. ב"כ המאשימה הוסיפה כי בפקודת התעבורה נקבעה פסילת מינימום של 3 חודשים בתאונות דרכים בהן נגרמו חבלות של ממש ואף מעבר לכך, לפי חומרת החבלות שנגרמו.

21. ב"כ המאשימה עתרה לעונשים הבאים: צו של"צ בהיקף של 250 שעות, מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים שלא תעבור עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש ונהיגה בזמן פסילה, פסילה בפועל של 14 חודשים, פסילה על תנאי של 7 חודשים למשך 3 שנים, קנס מרתיע ופיצוי להולכת הרגל.

הולכת הרגל נפגעת העבירה גב' טלי גרשום

22. הולכת הרגל תיארה את נסיבות התאונה שאירעה כאשר הייתה בדרכה לאסוף את בתה מהגן ואת פחדה כי היא עלולה להידרס ואת פינויה לבית החולים. לטענתה התאונה השפיעה על כל תחומי חייה ובכלל זה, על האימהות, הזוגיות ועל יכולותיה כמורה. היא נזקקה לטיפול נפשי והיא אף מתקשה לחצות כבישים. היא הוסיפה כי תנועותיה מוגבלות וכתוצאה מהתאונה נקבעו לה 15% נכות.

טעוני ב"כ הנאשמת לעונש

23. ב"כ הנאשמת ביקש להתחשב בכך שהנאשמת הודתה ולקחה אחריות. לטענתו יש להתחשב בכך שהנאשמת עצמה שהיא אחות במקצועה אשר מטפלת ומסייעת יום יום לשקם אנשים, סובלת מתוצאות התאונה, ואף תסקיר שירות המבחן מתייחס לכך.

24. לטענתו, הנאשמת לא עזבה את מקום התאונה ואף סייעה להולכת הרגל ויש לקחת בחשבון, כי מדובר בנהגת בעלת רישיון נהיגה משנת 2009 ולמעט עבירת קנס אחת משנת 2010 הרישום התעבורתי שלה נקי.

25. אשר לעניין הענישה ההולמת, לאור הנסיבות ביקש ב"כ הנאשמת לא למצות עמה את הדין. הוא ביקש לאמץ

את המלצת שירות המבחן שהמליץ על ענישה שיקומית הכוללת צו המבחן, במסגרתו תשתתף הנאשמת בקבוצה טיפולית אשר תוכל להשיב לה את תחושת הביטחון בחייה וצו של"צ שיביא לידי ביטוי את יכולותיה המקצועיות ותרומה לחברה.

26. לטענתו, כיום הנאשמת עובדת כאחות מרחבית בראשון לציון ולצורך עבודתה היא נדרשת לצאת כל יום מוקדם מהבית ולהגיע למקום עבודתה בראשון לציון ומשם ולהתנייד, לביקורי בית של חולים סיעודיים וכן לסייע לבני ביתה. בנסיבות אלה הנהיגה שלה אינה מסכנת איש, ויש בה כדי לתרום ולסייע לאחרים. בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשמת להימנע מהטלת פסילה

לאור האמור ביקש ב"כ הנאשמת להסתפק בהטלת צו מבחן לשנה ו- 120 שעות של"צ.

דברי הנאשמת

27. הנאשמת התנצלה ואמרה כי היא מצטערת ולוקחת אחריות על התאונה. מאז התאונה היא שרויה בחרדות, אך תפקידה כאחות מרחבית, מחייב אותה לצאת לטיפול בית במחוז ירושלים ואף בשפלה ואף למקומות שהיא אינה מכירה, דבר אשר מוסיף ללחץ שהיא מצויה בו וזאת מעבר לנסיבות חייה האישיות.

חומרת העבירה ומתחם הענישה

28. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") הכלל המנחה הינו, הלימה בין חומרת המעשה לבין העונש, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוען של העבירות ובמידת הפגיעה בהם. בקביעת מתחם הענישה ההולם יש להתחשב לא רק בסוג העבירות ובמדיניות הענישה הנוהגת בהם אלא גם בנסיבות ביצוען ובמידת האשם של הנאשם בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ע"פ 1127/13 עמנואל גברזג'י נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 15.1.2014)).

29. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות בהן הורשעה הנאשמת הם שמירה על חיי אדם, שמירה על הסדר הציבורי, שמירה על כללי הבטיחות בדרכים, חובת הנוהגים בדרך למנוע סיכון חיי אדם והגנה על שלמות הגוף של משתמשי הדרך. הנאשמת נהגה בקלות ראש בכך שלא האטה בהתקרבה למעבר חציה לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל ולא אפשרה לה לסיים את חציית מעבר החציה בבטחה. בכך העמידה הנאשמת את ציבור משתמשי הדרך בסכנה שהתממשה וגרמה לתאונת דרכים בה נפגע אדם. ברע"פ 2996/13 נ"אזוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 13.08.14) נקבע בין היתר:

"החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת 'ונשמרתם מאד לנפשותיכם' (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת"

30. בית המשפט העליון חיווה דעתו לא פעם על חומרת העבירה של גרימת תאונת דרכים במעבר חציה ועל הצורך

לצפות גם התפרצות לכביש של הולכי רגל ורשלנות מצדם. כפי שנקבע ברע"פ 11613/04 דזאנאשוילי נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 10.1.05):

"בית-משפט זה כבר פסק בעניין החובות המוטלות על נהג בהתקרבו אל מעבר חצייה, אשר לפיהן נקבע במפורש הצורך לצפות את התנהגות הולך הרגל, אף אם זו רשלנית (ראו ע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

כמו-כן נפסק, כי במקרה שנוצר ספק אצל הנהג באשר לכוונת הולך הרגל, עליו להפעיל שיקול-דעתו לחומרה (ראו רע"פ 6918/02 מנשה אחיה נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ראו גם רע"פ 9426/03 שעובי נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). יתרה מכך, במספר פסקי-דין נקבעה חובת זהירות מוגברת כלפי ילדים, אף אם אלה לא הראו נכונות לעבור את הכביש (ראו ע"פ 584/76 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(2) 617; ע"פ 450/74 ג'לי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(1) 214).

31. לאחרונה תוקנה תקנה 67 לתקנות התעבורה ובהתאם לה חלה חובת מתן זכות קדימה גם לאדם שניכר כי בכוונתו לחצות את הכביש והיא משקפת את החומרה היתירה והדגש שנתן המחוקק לחובת הזהירות המוטלת על הנהג בנהיגה בסמוך למעבר חציה.

32. בקביעת מתחם הענישה ההולם יש לבחון שני היבטים. ההיבט הראשון הוא מידת הרשלנות שיש לייחס לנאשם. בקביעת הרשלנות יש לבחון האם מדובר ברשלנות רגעית או רשלנות נמשכת, האם התלוו לרשלנות עבירות תעבורה נוספות והאם ישנו אשם תורם של צד ג'. ההיבט השני הוא המסוכנות הנלמדת ממידת הפגיעה באינטרס הציבורי ושמירה על שלום הציבור הנגזרת מחומרת הפגיעה שנגרמה לנפגע בתאונה.

רמת הרשלנות

33. על פי עובדות כתב האישום בו הודתה הנאשמת היא נהגה ברכבה, במהירות לא גבוהה בדרך עירונית בקרבת כיכר שלפניו הוצבו תמרורי 306, המסמנים קרבה למעבר חציה, כאשר הראות הייתה טובה. היא נהגה בקלות ראש בכך שלא האטה בהתקרבה למעבר חציה, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל אשר כבר החלה לחצות במעבר החציה ופגעה בה.

34. לא ניתן להפריז בחובת הזהירות המוטלת על נהג בהתקרבו למעבר חציה, החובה לתת זכות קדימה להולך הרגל המצוי בו ולאפשר לו להשלים את חצייתו בבטחה. לצורך כך על הנהג להאט את רכבו, אפילו עד כדי עצירה.

לעניין זה יפים דברי כבוד השופט חשין ב-בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל:

"..מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה

רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר.."

35. על מידת הרשלנות ניתן ללמוד מנסיבות התאונה המתוארות בכתב האישום והן מדבריה של הולכת הרגל לעניין העונש: "...עברתי במעבר חציה וראיתי רכב שמתקרב אלי. חשבתי על הרגליים שלי שעלולות להיפגע. ואז עפתי לה על האוטו, דפקתי לה על השמשה כמה פעמים וכדי שהיא תראה אותי ונפלתי על הרצפה"

36. הנאשמת לא אפשרה להולכת הרגל לסיים את חציית הכביש במעבר חציה וזאת על אף חובתה לעשות כן ועל אף שעל פי הנתונים במקום התאונה לא הייתה כל מניעה להבחין בהולכת הרגל ולעצור בזמן. לרשות הנאשמת היה שדה ראייה, לפני מעבר החציה הוצבו תמרורים שהזהיר על התקרבות למעבר חציה ונסיעה הייתה האיטית. בנסיבות אלה היה על הנאשמת להבחין בהולכת הרגל אשר כבר החלה לחצות את הכביש לעצור את רכבה ולאפשר להולכת הרגל לסיים את החציה בבטחה וכך להימנע מהפגיעה בה. לעבירה של אי מתן זכות קדימה לא התלוותה עבירה נוספת. וכן לא מדובר בנסיעה פראית לפני מעבר החציה.

נוכח הנסיבות המתוארות מצאתי כי מדובר ברשלנות ברמה בינונית.

מידת המסוכנות

37. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, נגרם לה שבר בסקרום בגובה s3, עם אנגולציה קלה, היא אושפזה למשך 6 ימים בבית החולים ונזקקה לפיזיותרפיה לאחר מכן. על פי דבריה כתוצאה מהתאונה היא נחלשה ולא יכולה לבצע פעילות גופנית כבעבר כמו כן לטענתה נגרמה לה פגיעה בתפקוד בכל מישורי החיים.

נוכח האמור אני קובעת כי מידת המסוכנות של הנאשמת נמוכה עד בינונית.

מתחם הענישה

38. בפסיקת בית המשפט המתייחסת לענישה בגרימת תאונת דרכים תוך אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה, ניתן למצוא רמות ענישה שונות בהתאם לנסיבות התאונה, ונסיבות ביצוע העבירות שגרמו לה. מתחמי הענישה נקבעים בהתאם לאופיו של האירוע ומאפייניו, כפי שמלמדים המקרים הבאים:

39. בע"פ (חי') 2586/07 מקס סימה נ' מדינת ישראל - הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות דומות למקרה דנן וכן בעבירה של אי מסירת פרטים. המערער נידון לקנס בסך ₪ 2,500, פסילה למשך 5 חודשים ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים. כב' השופט סאב דחה את הערעור בציינו כי העונש נראה סביר, ראוי והולם את נסיבות התאונה.

40. בע"פ(נצ') 1219/07 מדינת ישראל נ' רונית שחר - הורשעה הנאשמת בעבירות של נהיגה ברשלנות, אי האטה לפני מעבר חצייה, והתנהגות הגורמת נזק וכן בעבירה של אי מתן זכות קדימה במעבר חציה. גזר הדין כלל קנס בסך ₪ 1,400 ופסילה על תנאי של 5 חודשים למשך שנתיים. בית המשפט המחוזי דחה ערעור שהוגש על גזר הדין בציינו כי הנימוקים שעמדו ביסוד גזר הדין להטלת פסילה על תנאי, חרף פסילת מינימום ובכלל זה, עברה התעבורתי הדל של הנאשמת, הודאתה והעובדה שעדי תביעה, כולל הנפגע, לא התייצבו לדיון - מוצדקים בנסיבות העניין. צוין כי

העונש, הגם שהוא נוטה לקולא, אינו חורג ממתחם הענישה המקובל.

41. בעפ"ת 15259-01-11 **מדינת ישראל נ' ואכד**, הורשע הנאשם בעבירות של נהיגה בקלות ראש, אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה, והתנהגות הגורמת נזק, כשהולכת הרגל נפגעה בצורה קשה בתאונה. בית המשפט לא התערב בגזר דינו של בית משפט קמא אשר כלל קנס בסך 1,200 ₪, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך שנתיים, ופסילה בפועל של 6 חודשים, בניכוי חודשיים פסילה מנהלית. בהתייחסו לקשת הענישה בעבירות בהן הורשעה הנאשמת ציין בית המשפט כי זו רחבה:

"לאחר שבחנתי את פסקי הדין אליהם הפנו הצדדים ופסיקה נוספת, שוכנעתי כי העונשים שהוטלו על המשיבה מצויים אכן ברף הנמוך של קשת הענישה, אך אינם סוטים באופן קיצוני מן העונש הראוי, בפרט בשים לב לעברה הנקי של המשיבה, התנהגותה לאחר התאונה ואופן התנהלותה בכלל, עובר לתאונה ובמהלך השנים שחלפו מאז התאונה ועד היום."

42. בת"ד (פ"ת) 1662-01-17 **מדינת ישראל נ' משה יאיר** (פורסם בנבו 23.10.17), הנאשם, נהג אוטובוס, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בגרימת תאונת דרכים, בעבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק ואי האטה לפני מעבר חציה. בית המשפט כיבד את הסדר הטיעון וגזר עליו קנס בסך 2,000 ₪, פסילה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים, וחתימה על התחייבות בסך 3,000 ₪.

43. בת"ד (חד') 5114-03-17 **מדינת ישראל נ' רחל כהן** (פורסם בנבו 13.03.18), הורשעה הנאשמת בעבירות דומות לתיק דנן ובית המשפט גזר עליה, פסילה לתקופה של 4 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪. בפסק הדין צוין כי האירוע אינו מאפיין את נהיגתה של הנאשמת, הנאשמת הודתה בעובדות ונטלה אחריות על מעשיה ומאידך מעדותה של הולכת הרגל, הנפגעת, שנזקקה לטיפולים רפואיים ממושכים.

44. בת"ד (חי') 8156-04-17 **מדינת ישראל נ' יהודית אברמוביץ** (פורסם בנבו 19.6.17), הורשעה הנאשמת בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה ונהיגה ברשלנות. הולכת הרגל לא נחבלה, וירדה למעבר חציה בריצה ללא שהסתכלה ימינה ושמאלה. עברה התעבורתי של הנאשמת אינו מכביד והודאתה נמסרה מיידית. בית המשפט גזר על הנאשמת פסילה של חודש, קנס בסך 1,500 ₪ ופסילה על תנאי של 3 חודשים, למשך שנתיים.

45. ת"ד (חי') 2295-09-17 **מדינת ישראל נ' יצחק דוגן** (פורסם בנבו 11.12.17), הורשעה הנאשם, על פי הודאתו, בעבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה להולכת הרגל. הולכת הרגל לא נחבלה אך סבלה מכאבים וקיבלה שלושה ימי חופש מהצבא. על הנאשם נגזרו קנס בסך 1,500 ₪, פסילה לתקופה של 45 ימים, ופסילה של חודשיים על תנאי למשך שנתיים.

46. אשר לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, הרי נסיבות התאונות ותוצאותיהן שונות באופן ניכר מהמקרה שלפנינו.

ברע"פ 8035/13 אחרר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 6.03.14) מדובר בתאונה קשה בה פגע נהג משאית בשני הולכי רגל מבוגרים במעבר חצייה וגרם להם חבלות משמעותיות. שם הוטלו 18 חודשי פסילה ורכיבים נוספים.

בת"ד 3156-06-10 מדינת ישראל נ' דנין (פורסם בנבו 12.03.12) מדובר בנהיגה במהירות בלתי סבירה, סטייה מנתיב ופגיעה חזיתית ברכב שהגיע ממול ופציעת נוסעיו. שם עברה של הנהגת לא היה מכביד והוטלו עליה 250 שעות של"צ פסילה לתקופה של 355 ימים ורכיבים נוספים.

בת"ד 10357-01-16 מדינת ישראל נ' אסור (פורסם בנבו 10.07.17) לא ציית הנאשם שהיה נהג מקצועי לאור אדום ופגע בהולכי רגל על מעבר חציה. רישיונו נפסל למשך 24 חודשים והוטלו עליו רכיבי ענישה נוספים.

בת"ד 6197-11-15 מדינת ישראל נ' ברשדסקי (פורסם בנבו 6.09.17) נסיבות התאונה היו דומות אך החבלות היו קשות יותר והנפגע נזקק לניתוח ושיקום ארוך. על הנאשם הוטלה פסילה למשך 18 חודשים מאסר של חודשיים בעבודות שירות ורכיבי ענישה נוספים.

47. לפיכך אני קובעת כי מתחם הענישה בעבירות המיוחסות לנאשמת בכתב האישום בנסיבות דומות נע בין 5 חודשי פסילה ועד 10 חודשי פסילה, צו של"צ ופיצוי לנפגע העבירה וכן רכיבי ענישה נוספים צופי פני עתיד.

העונש המתאים לנאשמת

48. לעולם הענישה היא אינדיבידואלית, הבוחנת את מצבו של הנאשם על רקע מכלול נסיבות האירוע (ראו למשל בע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170).

49. לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 שומה על בית המשפט להניח לצד מתחם הענישה המקובל את המקרה האינדיבידואלי שבפניו ולשקול מה יהיה העונש המתאים ואיזה שיקול הינו המרכזי וזאת בהתאם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו ונסיבות ביצוע העבירה.

כך גם קבע המחוקק, אפשרות לחרוג ממתחם הענישה כשישנה אינדיקציה שיקומית.

50. לנסיבותיו האישיות של הנאשם ינתן משקל מסוים אך לא מכריע, בשל העובדה שרוב הנאשמים בעבירות אלו הם נורמטיביים שישנה סבירות גבוהה כי חרב עולמם ביום גרימת התאונה. כך שלעולם יהיו נסיבות הנאשם ייחודיות.

51. עם זאת יודגש כי כבכל גזר דין אחר אין לפסוח על בדיקה אינדיבידואלית של הנסיבות לגבי הנאשם, שכן הענישה לעולם תיבדק לכל מקרה לפי נסיבותיו. [ראו תפ(חי) 43073-11-13 מדינת ישראל נ' זובידאת, לא פורסם (מיום 14.9.16)].

52. מצאתי למקם את הנאשמת ברף הנמוך של מתחם הענישה .

53. הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 2009 והגיליון התעבורתי שלה נקי למעט עבירת ברירת משפט משנת 2010.

על המסוכנות הנמוכה של הנאשמת ניתן ללמוד מתסקיר שירות המבחן על פיו נהיגה בלתי זהירה אינה מאפיינת את הנאשמת וכן מהתנהגותה לאחר התאונה. הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשיה והביעה חרטה מלאה.

54. בקביעת העונש ההולם לנאשמת לקחתי בחשבון את המלצת שירות המבחן ובכלל זה את השפעת התאונה על הנאשמת ומידת המסוכנות הנמוכה הנשקפת ממנה. כמו כן לקחתי בחשבון את גילה של הנאשמת, את העובדה כי אין לחובתה עבירות תעבורתיות למעט עבירה אחת בשנת 2010, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת ולהשפעה שעשויה להיות לענישה מחמירה עליה, לאור גילה אילוציה המשפחתיים כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר ומקום עבודה. גם תיאור פעולותיה במהלך הקורונה וטיפול המסור בבני משפחתה יכולים להעיד על תפקודה החיובי והתקין.

55. לחומרה, לקחתי בחשבון את תוצאותיה של התאונה בה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש ואת השפעתן עליה.

56. לקולה, לקחתי בחשבון את עברה התעבורתי של הנאשמת, את נסיבותיה האישיות, את הודאתה, חיסכון בזמן שיפוטי יקר ואת הבעת החרטה הכנה שלה.

57. לפיכך, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים.

הנאשמת תפקיד רישיונה או אישור משרד הרישוי על העדר רישיון, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מיום 1.11.22.

תשומת לב הנאשמת לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

2. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך

3 שנים.

3. הנאשמת תבצע 120 שעות שירות לתועלת הציבור כמוסכם עם שירות המבחן ותחל

בביצוע העבודות לא יאוחר מתוך 30 ימים מיום קבלת התוכנית ובתיאום עם שירות

המבחן.

השירות יוכל לשנות את מקום ביצוע העבודות ללא צורך בהחלטה שיפוטית.

היה והנאשמת לא תבצע את השעות במלואן, כי אז יפסל רישיונה לשלושה חודשים נוספים.

שירות המבחן יכין לנאשמת תוכנית של"צ עד ליום 1.11.22.

4. ניתן בזאת צו מבחן לפיו הנאשמת תעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך שנה מהיום. הנאשמת תשולב

עמוד 9

בכל קבוצה טיפולית לפי שיקול דעת שירות המבחן ותבצע בדיקות לגילוי צריכת סמים ו/או אלכוהול ככל שיידרש ע"י שירות המבחן.

5. קנס בסך 1,000 ₪ אשר ישולם ב-4 תשלומים חודשיים החל מיום 1.9.22.

6. פיצוי לנפגעת העבירה בסך 3,000 ₪ שישולם באמצעות בית המשפט עד ליום 1.9.22.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי בירושלים.

30.5.22